

A Fővárosi Ítéltábla dr. Frank Edit ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, dr. Kussinszky Péter ügyvéd (....) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. április 4. napján kelt, 3.P..../2015/6. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszám alatti fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 186.412 forintot és ennek 2015. július 26. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegével egyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 27.700 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a felperes irodalmi és zenei műveken fennálló közös jogkezelő tevékenysége keretében 2012. május 4. napján nyilvános zeneszolgáltatás (gépzene: számítógép) tényét rögzítette az alperes üzemeltetésében álló C... P... (....) elnevezésű üzlethelyiségben. Az alperes az „Adatszolgáltatási lap és felhasználási engedély” nyomtatványon az adatrögzítés tényét nem vitatta. A felperes a 2015. február 10. napján kelt jogdíjfizetési értesítővel 2015. január 1. napjától 2015. március 31. napjáig terjedő időszakra összesen 61.454 forint, valamint a 2015. április 30. napján a 2015. április 1. napjától 2015. június 30. napjáig terjedő időszakra összesen 62.137 forint, továbbá 2015. július 1. napján az ezen naptól 2015. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra összesen 62.821 forint, mindösszesen 186.412 forint jogdíj megfizetésére hívta fel az alperest. Az alperes a fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A felperes kérelme alapján közjegyző fizetési meghagyást bocsátott ki 186.412 forint jogdíj és 12.495 forint költségátalány megfizetésére kötelezve az alperest. Az alperes ellentmondással élt, az eljárás a közjegyző 2015. november 11. napján kelt határozatával perré alakult.

A felperes keresetében az alperes kötelezését kérte 186.412 forint jogdíj és annak 2015. július 26.

napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése alapján számított késedelmi kamatának, továbbá 12.700 forint behajtási költségátalány, valamint 5.956 forint közjegyzői eljárási díjből, 9.044 forint eljárási illetékből és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján számított 10.000 forint + 27% áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. Kereseténekösszecszerűségét a Magyar Közlöny Hivatalos Értesítője 2014/63. számában közzétett V15 megjelölésű jogdíjközlemény és a zenefelhasználás helyszínén rögzített adatokat tartalmazó adatszolgáltatási kap alapján határozta meg a 2015. január 1-jétől 2015. szeptember 30. napjáig terjedő időtartamra vonatkozóan.

Az alperes írásbeli védekezést nem terjesztett elő és az ügyben tartott tárgyaláson sem jelent meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Határozatát az Szjt. 1. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 16. § (1) bekezdésére, 25. § (1) és (4) bekezdésére, 77. § (1) bekezdésére, 88. § (1) bekezdésére, 94. § (1) bekezdés e) pontjára, és a 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 301/A. § (2) bekezdésére alapította.

A becsatolt adatszolgáltatási lap és jogdíjfizetési értesítő alapján megállapította, hogy az alperes a közönség számára nyitva álló üzlethelyiségben nyilvános zeneszolgáltatást végzett, mely tény az alperes sem az adatszolgáltatási lapon, sem a perben nem tette vitássá. A fizetési meghagyással szemben benyújtott ellentmondásában mindössze annyit közölt, hogy a követelést jogalapjában és összecszerűségében is vitatja, ezen felül azonban érdemi védekezést nem adott elő és a tárgyaláson nem jelent meg. Mivel az alperes nem nyilatkozott arra, hogy a zeneszolgáltatást ténylegesen mikor szüntette meg és ezt nem is igazolta, ezért a felperes azon állítását, miszerint 2015. január 1. és 2015. szeptember 30. napja közötti időszakban az alperes felhasználási engedély nélkül szolgáltatott zenét az üzlethelyiségben, az elsőfokú bíróság elfogadta. Mindezek alapján az alperest a keresetben foglaltak szerint marasztalta.

A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a jogdíjfizetési értesítők kiállítása és a perbeli időszakról jelentősen eltérő adatfelvételi lap önmagában nem teszik megalapozottá a felperes követelését. Az elsőfokú bíróság eljárása ellentétes volt a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésével, mivel konkrét tájékoztatást nem adott a bizonyítási teherről.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló határozatot hozott. Ítéleti döntését és annak jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta, azok süükségtelen megismétlése nélkül - a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat hangsúlyozza.

A nem vitatott peradatok szerint a felperes alkalmazottja az alperes üzletében 2012. május 4-én tartott ellenőrzés során azt tapasztalta, hogy az alperes az Szjt. 25. § (4) bekezdésében előírt előzetes bejelentést elmulasztva jogosulatlanul folytat zeneszolgáltatást számítógépen keresztül. A felperes erre tekintettel a jogdíjfizetési értesítőket az alperes irányába kiállította, aki azonban nem tett eleget az abban foglalt fizetési kötelezettségének.

A töretlen ítélezési gyakorlat szerint a vendéglátóüzletben a közönség számára is hallható módon a

számítógépen keresztül történő zeneszolgáltatás is megalapozza a díjigényt, a zenefelhasználást pedig a közönség számára nyitva álló helyiségben elhelyezett zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz esetén vélelmezni kell (BH1992.98., BH1993.240.). A számítógép útján történő zenefelhasználás akkor is megalapozza a jogdíjfizetési kötelezettséget, ha a zeneszolgáltatás a vendéglátóipari egység közönség számára nyitva álló helyiségével egy légtérben lévő pultban dolgozók részére történik. A felperes korábbi ellenőrzése során tapasztalt zenefelhasználást mindaddig vélelmezni kell, amíg a felhasználó a felhasználás megszüntetését a közös jogkezelő szervezetnek nem jelenti be. Ilyen bejelentésre az alperes a perben nem hivatkozott, ezért nem volt olyan bizonyításra szoruló tény, amelyről az elsőfokú bíróságnak tájékoztatnia kellett volna az alperest.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az Szjt. 92. § (1) bekezdése alapján fellépő közös jogkezelő szervezet felperes keresete alapos, és helytállóan került sor az alperes kereset szerinti marasztalására.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek következtében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2016. október 4.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: